

strafferetlige kompetence. De fleste landes straffelovgivning finder anvendelse ikke blot på lovovertrædelser, der er begået inden for det pågældende lands eget territorium, men også i et vist omfang på handlinger, der finder sted uden for territoriet.

Under dansk straffemyndighed hører således også lovovertrædelser, der er begået i udlandet af danske statsborgere eller af personer, der er bosat i den danske stat. Endvidere vil visse handlinger, der er rettet mod interesser, som den danske stat har særlig interesse i at beskytte, være omfattet af danske domstoles kompetence, uanset hvor gerningsmanden hører hjemme.

Det er efter art. 7, stk. 1, en betingelse for, at retsforfølgningen kan overføres til et andet land (det anmodede land), at lovovertrædelserne også ville være strafbar, hvis den var begået i dette land. Konventionen stiller således krav om dobbelt strafbarhed og finder derfor i almindelighed ikke anvendelse på nationalt eller territorielt begrænsede forbrydelser, det vil for Danmarks vedkommende sige handlinger, hvor strafbarheden er begrænset til angreb rettet mod en her i landet bestående ordening eller mod interesser knyttet til dansk nationalitet. Som eksempel kan nævnes lovovertrædelser, hvor strafbarheden er knyttet til særlige sociale eller administrative forudsætninger eller en speciel retsordening, f. eks. forsorgs- og skattelovgivningen, jagt- og fiskerilove og lign.

Såfremt lovovertrædelserne i den begærende stat er begået af en person i offentligt hverv eller mod en sådan person, institution eller andet af offentlig karakter i den begærende stat, anses lovovertrædelserne i den anmodede stat ligeledes for begået af en person i offentligt hverv eller mod en sådan person, institution m. v., jfr. art. 7, stk. 2.

Det fremgår ikke klart af art. 7, stk. 2, eller forarbejderne hertil, om bestemmelsen gør undtagelse fra kravet om dobbelt strafbarhed, eller om den alene angiver visse kvalificerende omstændigheder, som i det anmodede land skal tages i betragtning ved fastsættelsen af straffen for den pågældende lovovertrædelse. Der er mellem de nordiske lande enighed om at lægge den sidstnævnte fortolkning til grund.

Det er et grundlæggende princip i konventionen, at et medlemsland aldrig er forpligtet til at fremsætte anmodning om overførsel af retsforfølgning, men alene berettiget hertil og kun i de tilfælde, der er nævnt i art. 8. Det anmodede land er derimod i princippet forpligtet til at overtage retsforfølgningen, medmindre der foreligger en af de særlige afslagsgrunde, der er nævnt i konventionens art. 10-12. Afslagsmulighederne er imidlertid så bredt ud-

formet, at det anmodede land i realiteten får lejlighed til at skønne over hensigtsmæssigheden af at bruge konventionen i den enkelte sag.

Såfremt den stat, der er blevet anmodet om at overtage retsforfølgningen i en straffesag, alene har kompetence hertil i kraft af konventionens art. 2, følger det endvidere af konventionens art. 17, at den anmodede stat skal underrette den mistænkte om anmodningen om retsforfølgning, forinden den træffer beslutning med hensyn til anmodningen.

Når en anmodning om overførsel er fremsat, kan den begærende stat i princippet ikke længere retsforfølge den mistænkte for den lovovertrædelse, som anmodningen vedrører, eller fuldbyrde en dom, som tidligere er afsagt mod ham i denne stat for samme lovovertrædelse, jfr. konventionens art. 21. Efter samme artikel tilkommer retten til at retsforfølge dog påny den begærende stat, hvis f. eks. den anmodede stat afviser anmodningen om overførsel af retsforfølgning, eller denne stat beslutter ikke at indlede retsforfølgning eller at indstille denne.

Har det anmodede land imødekommet anmodningen om overførsel af retsforfølgningen, behandles sagen efter dette lands egen lovgivning, jfr. art. 9. Det beror således på denne lovgivning, om der i det konkrete tilfælde skal indledes retsforfølgning, og om sagen skal behandles af en domstol eller en administrativ myndighed.

Også sanktionsfastsættelsen beror på det anmodede lands lovgivning, jfr. art. 25, dog at sanktionen i tilfælde, hvor det anmodede lands jurisdiktionskompetence alene beror på anmodningen om overførsel af retsforfølgningen, jfr. art. 2, ikke må være strengere end den ville være efter det begærende lands lovgivning.

Nærmere regler om formen for anmodningen om overførsel til et andet land af retsforfølgningen i en straffesag og for fremsendelsen af denne anmodning indeholdes i konventionens art. 13-20.

Konventionen indeholder i art. 24 særlige regler med hensyn til de tilfælde, hvor en lovovertrædelse i begge stater eller i den anmodede stat alene kan påtales af det offentlige efter begæring af den forurettede. Er retsforfølgning i begge stater betinget af, at der er fremsat begæring om påtale, fastslår art. 24, stk. 1, at en lovlig begæring i den begærende stat har gyldighed som en begæring fremsat i den anmodede stat, selv om påtaler reglerne i de to lande, f. eks. med hensyn til tidsfrister, måtte være forskellige. Hvis begæring om påtale alene kræves i den anmodede stat, følger det af art. 24, stk. 2, at retsforfølgning kan indledes i denne stat, selv om en sådan påtalebegæring ikke foreligger. Den påtaleberettigede kan dog i dette tilfælde hindre rets-